

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Άριθμός 24

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

22 Ιουνίου 2025

*«Ο υπακούων μου οὐκ αἰσχυνθήσεται, καί οἱ ἐργαζόμενοι
ἐν ἐμοί οὐχ ἁμαρτήσουσι» (Σοφ. Σειράχ 24,22)*

Στήν Παλαιά Διαθήκη, ἀγαπητοί ἀδελφοί, στό βιβλίο τοῦ σοφοῦ Σειράχ διαβάζουμε: «Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ ὑμνεῖ τήν ψυχή της καί καυχιέται· ἐγώ ἀπό τό στόμα τοῦ Ὑψίστου ἐξῆλθα» (24, 1-3). Καί ἡ ἴδια ἀναφωνεῖ: «Ὅποιος ὑπακούει καί προσέχει τούς λόγους μου, ποτέ δέν θά ντροπιασθεῖ· καί ὅσοι ἐργάζονται ἀπό τήν ἔμπνευσή μου, δέν θά περιέλθουν σέ σφάλματα» (24,22). Οἱ «Παροιμίες» τοῦ σοφοῦ Σολομῶντα θά ποῦν: «Παιδί μου, ἐάν παραδεχθεῖς τά λόγια τῶν ἐντολῶν μου καί τά φυλάξεις σάν θησαυρό μέσα στήν καρδιά σου, τότε τό αὐτί σου θά ἀκούσει τά λόγια τῆς θείας Σοφίας καί αὐτά θά σέ ἀναδείξουν συνετό» (Παροιμ. 2,1-2). Ὁ Ἀβραάμ ὑπακούει στά προστάγματα τοῦ Κυρίου (Γεν. 26,5), ὅπως καί ὅλοι οἱ Προφῆτες καί οἱ Δίκαιοι. Ὁ πολυάθλος Ἰώβ ἀναφωνεῖ: «Ἐγώ θά σέ ὑπακούσω Κύριε» (13,22). Ὁ Προφήτης Ἰερεμίας διαλαλεῖ: «Ἀκούσατε λόγον Κυρίου» (7,2). Ὁ Κύριος διά στόματος τοῦ Δαβίδ βοᾷ: «Ἐάν ὁ λαός μου μέ ἄκουγε, ἀμέσως θά ταπεινώνα τούς ἐχθρούς του. (Ψαλμ. 80, 14-15).

Στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέγει: «Καθῆκον μας εἶναι ὄχι ἀπλῶς νά ἀκοῦμε ἢ νά διαβάζουμε ἢ νά ξέρουμε τόν νόμο καί τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ἀλλά νά ἐκτελοῦμε πρόθυμα ὅσα μᾶς παραγγέλει ὁ πάνσοφος Νομοθέτης γιά τούς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ Πατέρας καί Δημιουργός μας» (Ρωμ. 2,13). Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι θησαυρισμένος στήν Ἐκκλησία. Ἐκείνη ὡς ἄλλη Κιβωτός διαφυλάττει τόν ἀνεκτίμητο θησαυρό, πού εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή καί ἡ Ἱερά Παράδοση. Ἡ θεία διδασκαλία ὡς νόμος τοῦ Θεοῦ στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ὄχι μόνο διατηρεῖται, ἀλλά ἐρμηνεύεται καί κατανοεῖται διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μιά ἐρμηνεία ἐκτός Ἐκκλησίας κινεῖται σέ δρόμους πλάνης καί αἵρεσης. «Ἀκούεται» (Μάρκ. 4,3) εἶναι ἡ ἐντολή τοῦ Χριστοῦ πρὸς ὅλους μας. Ἡ ἀκοή τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ συγκινεῖ τήν καρδιά καί συντελεῖ στή λήψη μεγάλων ἀποφάσεων.

Πόσοι άνθρωποι μέ ένα δυνατό κήρυγμα δέν ἐγνώρισαν τό Θεό; Τούς συγκλόνησε ὁ λόγος τῆς χάριτος, ἡ διήγηση κάποιου θαύματος καί ἐπέστρεψαν στό Θεό. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διαφέρει ἀπό τά ἀνθρώπινα λόγια, γιατί ἐνεργεῖ καί ἀποκαλύπτει. Ἐργάζεται στά βάθη τῆς ὑπαρξῆς μας καί ἀποκαλύπτει τό Θεό. Εἶναι «ζῶν καί ἐνεργῆς» (Ἐβρ. 4,12). Τά ρήματα τοῦ Χριστοῦ «πνεῦμα ἐστι καί ζωή ἐστιν» (Ἰωάν. 6,63). Ἐνα μεγάλο μυστήριο εἶναι ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου πού διαλύει τό πνευματικό σκοτάδι καί φωτίζει τή συνείδηση γιά νά ἐπιθυμεῖ καί ἐπιτελεῖ τά ἔργα τῆς μετανοίας. Μέσω τοῦ Εὐαγγελίου ὁ ἴδιος ὁ Θεός μιλάει στόν ἄνθρωπο. Μεγάλη τιμή γίνεται καί σ' ἐκεῖνον πού δανίζει τό στόμα του στόν Θεό καί σ' ἐκεῖνον πού ἀπευθύνεται ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ. Ἀπό τήν τιμή ἀπορρέει ἡ εὐθύνη. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στούς Κολασσαεῖς γράφει: «Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικεῖτω ἐν ὑμῖν πλουσίως, ἐν πάσῃ σοφίᾳ διδάσκοντες καί νουθετοῦντες ἑαυτούς» (3,16). Ἀπό τήν ἀκοή νά περάσει στήν καρδιά καί νά γίνει πράξη. Μόνιμος ἐνοικος τῆς ψυχῆς μας νά γίνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Αὐτός νά κατευθύνει τή σκέψη μας, τά λόγια μας, τίς ἐπιθυμίες μας, τά κινήματα τῆς σάρκα καί τοῦ πνεύματος. Ἀκούω τό λόγο τοῦ Θεοῦ καί τόν ὑπακούω σημαίνει ὅτι ἔχω καθαρίσει τά αὐτιά τῆς ψυχῆς μου μέ τή μετάνοια καί τήν ἱαματική χάρη τῶν Μυστηρίων. Στήν Ἐκκλησία μας ἡ τήρηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει τήν τυπικότητα τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου. Εἶναι ἡ οὐσιαστική ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Θεό, μέ τή σάρκα τοῦ Λόγου. Ἔτσι λαμβάνουμε «χάριν ἀντί χάριτος» (Ἰωάν. 1,16) καί γινόμαστε τέκνα τοῦ Θεοῦ, γευόμαστε τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του, τή δικαιοσύνη Του καί τή χαρά τῆς καινῆς ζωῆς.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: Τό κάλλος τῆς ψυχῆς προέρχεται ἀπό τήν ὑπακοή στόν Θεό.

Ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος θά πει: Ὁ ὑπάκουος στίς θεῖες Ἐντολές γρήγορα ὑψώνεται καί γρήγορα θά προκόψει.

Ὁ Ἅγιος Διάδοχος Φωτικῆς σημειώνει: Τήν ὑπακοή ἀθέτησε ὁ Ἀδάμ καί κατρακύλησε στόν Ἄδη. Τήν ὑπακοή ἀγάπησε ὁ Κύριος καί οἰκονομώντας τή δική μας σωτηρία, ἔγινε ἄνθρωπος καί ὑπάκουσε στόν Πατέρα Του μέχρι θανάτου – γιά νά καταργήσει τό ἔγκλημα τῆς ἀνθρώπινης παρακοῆς μέ τή δική Του ὑπακοή καί νά ἐπαναφέρει στή μακαρία καί αἰώνια ζωή, ἐκείνους πού θά ζήσουν μέ ὑπακοή.

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος καταθέτει: Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου πού δέν γνώρισε τό Θεό καί τούς Νόμους Του εἶναι παραδομένος στήν ὕλη καί

αὐτή ἀποτελεῖ τό ἴνδαλμα τῆς λατρείας του. Ἡ ἀτομική του θέληση εἶναι ὁ νόμος πού καθορίζει ὅλα ὅσα τόν ἀφοροῦν. Ἀρνεῖται κάθε ἄλλο νόμο πού δέν εἶναι σύμφωνος μέ τίς ὁρμές καί τίς ἐπιθυμίες του. Ζεῖ δυστυχισμένος καί πορεύεται πρὸς τόν θάνατο ἀπελπισμένος. Ὁ τάφος εἶναι τό παντοτινό του φόβητρο.

Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς διδάσκει: Ὁ Θεάνθρωπος Χριστός, ὅλος ἐν ὄλῳ τῷ πληρώματι τῆς θεανθρώπινης ὑποστάσεώς Του εἶναι ἀκριβῶς τό μόνον ἀληθινόν Εὐαγγέλιον, ἡ μοναδική ἀληθινή Καλή Ἀγγελία διά τό ἀνθρώπινον γένος. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὅλη ἡ θεανθρώπινη ζωὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἄνθιμος ἀνακεφαλαιώνει: Ὁ Χριστός μᾶς ἔβαλε τόν νόμον καί τάς ἐντολάς του ὡς λύχνον εἰς τούς δακτύλους μας, διά νά φέγγωμεν καί νά μή προσκόπτωμεν. Μᾶς φωνάζει μέσα ἀπό τό Εὐαγγέλιόν Του, διά τῶν Ἁγίων του... Ἡ παράβασις ἔφερε τόν Ἀδάμ στόν θρῆνον, στόν ἀφανισμόν, στόν θάνατον. Μήπως καί ἡμεῖς δέν τά παθαίνουμε ὅλα αὐτά, ὅταν δέν ἐκτελοῦμε τό θέλημα τοῦ Κυρίου μας;

Χριστιανοί μου!

Τό Δεσποτικό στόμα μᾶς διασαλπίζει: «Καθένας πού ἀκούει τούς λόγους μου καί ἐκτελεῖ αὐτούς, θά τόν παραβάλω μέ ἄνδρα φρόνημο, πού ἔκτισε τό σπίτι του πάνω στή πέτρα, στό στερεό δηλαδή καί ἀδιάσειστο θεμέλιο τῆς διδασκαλίας μου καί τοῦ παραδείγματός μου» (Ματθ. 7,24). «Αὐτός πού ἐγκολπώθηκε τίς ἐντολές μου καί φυλάττει αὐτάς, ἐκεῖνος καί μόνον μέ ἀγαπᾷ» (Ἰωάν. 14,21).

Ἀδελφοί μου!

Ἡ πιό γενναία ἀπόφαση εἶναι νά θέσουμε τή ζωὴ μας κάτω ἀπό τό Νόμο τοῦ Θεοῦ καί νά ζήσουμε σύμφωνα μέ τό θέλημά Του. Ἡ ἀπόφαση αὐτή εἶναι σωτήρια, γιατί ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ κρύβει ἕνα πνευματικό μεγαλεῖο. Δέν περιέχει τίποτε τό περιττό καί ἀνεφάρμοστο. Εἶναι λόγος συνετός τοῦ Θεοῦ πού γεμίζει μέ βεβαιότητα καί πιστότητα τή ζωὴ μας. Ποτέ δέν θά βρεθοῦμε στό σκοτάδι τῆς ἀπόγνωσης καί τῆς ἁμαρτίας, ἐμεῖς τά φιλότιμα παιδιά Του, γιατί θέτουμε τόν Νόμο Του «ἐπὶ τὴν λυχνίαν» στή ζωὴ μας. Ἐξ ἄλλου μᾶς περιμένει καί «ἀνταπόδοσις πολλή» (Κολ. 3,24). Ὁ χριστιανός ποιητής θά μελωδήσει καί πάλι: Εἶν' ὁ Χριστός μου φίλος μου, ὁ φίλος ὁ μέγας, πού δίνει δύναμη καί φῶς καί θάρρος περισσό, στήν ταπεινή κί' ἀδύνατη μά καί πιστή ψυχὴ μου. ΑΜΗΝ!